

Svečo pred predstavo previdno prežagaj s tanko žagico na dva dela. Z nožem izdolbi na spodnjem koncu večjo in na gornjem manjšo odprtino. V spodnji del stlači drugi robček. Tudi sèm se bo dal lahko stlačiti. Nato svečo segrej, da se zopet sprime. Okrog prereza jo nakapaj, da zamažeš oni del, ki bi lahko izdal, da je bila razpolovljena.

Končno naj ti bo še povedano, da imej že od početka drugega dela sporeda za

ovratnikom skrit še tretji robček. Ker je tam že vso predstavo, nihče ne bo upal misliti na to, da si ga baš med tem prikazom skril za vrat. Pač pa se bodo čudili, kako je sedaj prišel tja, pa ravno ob tem prikazu, zlasti ker nisi nikdar zapustil odra.

Ta prikaz je zelo lep in učinkovit! Zahteva pa mnogo, mnogo vaje. Zato ne nastopi, preden se nisi do mojstrstva uvezbal in pripravil! Na svidenje!

(Konec prihodnjic)

* * *

Peter Jamnik

Vladko in »kovač«

Vladko se je počasi vlekel po ulici. Bolele so ga noge in tudi roke so mu bile težke. I no, saj je vse popoldne igral nogomet. Ampak Vladko je hodil počasi še iz drugega vzroka. Premišljal je, kaj bo rekla mama k njegovim zamazani obleki, k blatnim čevljem in grdi luknji na komolcu. Kolikokrat je že rekel, naj zabijejo tiste žeblje v vratih! Pa niso ubogali! No, in to so posledice!

Počasi je prišel do reke. Tam je za hip pozabil svoje skrbi. Zanimal ga je bager, ki je dvigal pesek iz reke. Stroji so Vladka že od nekdanj veselili. Zato se je tudi tu ustavil in občudoval velikanski stroj.

Samo ko bi noge ne bolele tako! Odplazil se je k stebru, na katerem je bila ura, ter sedel na kameniti podstavek. Naslonil se je na steber in nategnil noge. Takole se dobro sedi! Pa še čepico je potegnil z glave in jo vrgel zraven sebe. Tod je hodilo le malo ljudi in razgled na reko je bil krasen. Vladko je počival in gledal.

Zdajci je zraven njega nekaj zažvenketalo. Ozrl se je in zagledal »kovača« ob čepici. Brž se je okrenil in videl gospoda, ki se je oddaljaval od njega. Obračal se je ter se sočutno smehljaj.

Vladku je najprej šinilo v misel, da je gospod denar izgubil. Hotel je vstati, toda gospod mu je prijazno zamahnil z roko, češ, naj kar lepo sede. Šele zdaj je Vladko razumel. Zaradi raztrgane in umazane obleke ga je imel gospod za berača. Vladko se je zasmel. Premišljal je, kaj bi s kovačem. Za darovalcem ne bo tekel in mu pravil, da se je zmotil. Takle kovaček je dobra stvar! Ravno zdaj je prišel Vladku prav, ker je dva dinarja, ki mu jih je dala opoldne mama, zapravil za malinovec.

Vstal je ter si dal čepico na glavo. Mislil je na to, kako bi najbolje naložil tako lahko pridobljeno imetje. Naj si kupi čokolade? To ima vendar doma. Ne, škoda bi bilo denarja. Šel je dalje in se ustavil pred lepaki kinematografa.

Že vem — si je rekel veselo — pojdem gledat Mickey miško. V katerem kinu je neki danes? Veselo se je nasmehnil kovaču in ga tiščal v roki.

Bil je že skoraj doma. Ko je zavil okrog vogala, se je malone spotaknil ob moža, ki je sedel ob zidu na tleh. Vladko se je nekoliko ustrašil ter se ozrl. Ugledal je starega berača. Njegov obraz je bil shujšan in siv kakor pepel, samo oči so se svetile. Bil je raztrgan, veliko bolj raztrgan kakor Vladko. Zraven njega je ležala čepica. Vladko je pogledal vanjo; v njej je bilo nekaj malo novcev po 25 par in 1 dinar.

Sem pa že jaz dobil več, je menil Vladko in šel dalje. Hipoma pa je obstal. Ko bi trenil, se je domislil, da bi lahko svojega kovača še drugače uporabil. Lahko bi ga vrgel temu siromaku v čepico. Prav tja spada ta njegov kovač, saj je bil namenjen in podarjen beraču. V njegove roke je prišel samo po pomoti.

Vladko se je obrnil in korakal nazaj. Pripognil se je in vrgel kovača starcu v čepico. Zažvenketal je, ko je padel na novce po 25 par; berač je dvignil glavo. Presenečen se je zagledal v zamazanega dečka in je hotel nekaj reči, toda Vladko je brž zbežal.

Zdaj mu je bilo tako lahko pri srcu, da je celo na svojo utrujenost pozabil. Skoraj vso pot domov je tekel, niti materina pridiga ga ni več skrbela. Lepo vas prosim: Kaj pa so takile madeži na obleki v primeri z veseljem, ki ga je navdajalo?

Ko je hitel doma po stopnicah, si je mislil: »Tisti dobri gospod se le ni zmotil s kovačem!«

* * *

Rusi o novembru

Prvi dan tega meseca sta pričela z delom v ledeni kovačnici slovanska svetnika Kozma in Damijan. Ta dva svetnika imata sicer majhno kovačnico, ker pa sta marljiva, nakujeta v njej toliko mrzlih, ledenih verig, da jih lahko napneta okoli vse Rusije. Njuni nakovani žebliji v obliki ledenih sveč so tako močni, da bi držali skupaj vse ruske mostove. Čeravno so ti izdelki Kozme in Damijana mnogoštevilni, so vendar le malo trpežni. Kajti sv. Mihael, ki ga praznujejo v Rusiji prvi petek v novembru, ogreje v počastitev svojega godu hladno in mrzlo naravo in uniči s tem tudi vse ledene vezji in žeblje.

Vse ruske kokoši so imele 1. novembra svoj god, ki ga praznujejo seveda po svojih običajih. V prejšnjih časih je bila v Rusiji navada, da so na ta dan kmetice nosile svojim gospodaricam v dar kokoši. Tej operjeni živalci so pripisovali posebne čarobne lastnosti. Če je bila bojarka (ruska

plemenitašinja) jezna in sitna, da je bila kar rumena in zelena, ji je jajce prvo-novemberske kokoši prav gotovo pomagalo; ta čar je deloval tudi pri drugih nadlogah.

8. novembra, ko praznujejo sv. Mihaela, so vsi ruski hudobni duhovi v velikem nemiru. Kakor pripoveduje stara pravljica, jih je prepodil nadangel Mihael s svojim ognjevitim mečem iz nebes in jih pahnil na zemljo. Praznoverni ruski kmet privoščji ta dan svojemu hišnemu duhu mnogo dobrih in prijaznih besed. Kajti, tako si misli, če ga ne priklenem nase z laskanjem, mi pobegne in namesto njega dobim potem v hišo drugega, še bolj zlega in hudobnega.

Če pa prijaha 11. novembra sv. Martin na belem konju v Rusijo, potem dobe v najkrajšem času sneg. Sv. Gurija, ki prijezdi 15. novembra na pisanem konju, prinaša rjavo in belo, to se pravi: brozgo in sneg; takrat je v Rusiji že zelo mraz. Saj pravijo: pri nas je v novembru toliko mraza, da bi lahko obdarovali z njim vse bogatine, pa bi ga še dovolj ostalo za reveže in berače.